Aventurile submarinului DOX

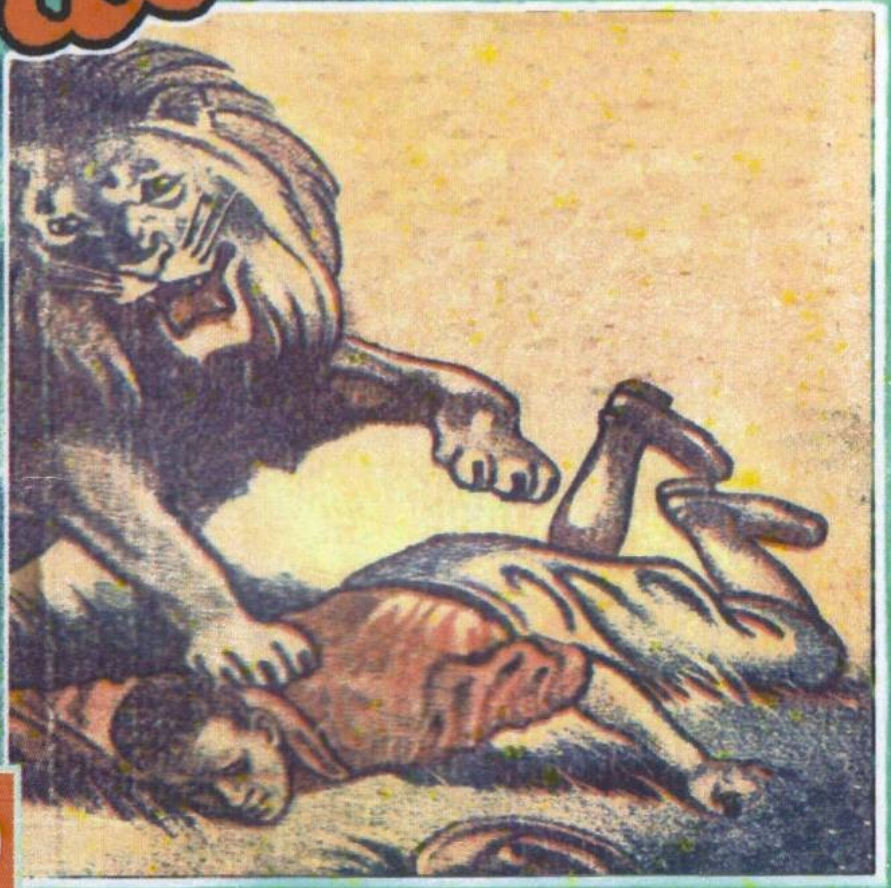

SERIE NOUĂ

120

Omul - leu

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 120

OMUL-LEU

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
LEII MISTERIOŞI

DOCTORUL BERTRAM URMĂ:

— Pongo se zvârli cu iuţeala fulgerului în tufişul des pe marginea căruia tocmai mergeam. Traserăm îndată pistoalele, căci atitudinea credinciosului nostru prieten dovedea că există o primejdie.

Deodată, din crengile ce se mişcau cu putere răsună ţipătul de spaimă al unui om şi după câteva clipe Pongo ieşi afară din frunziş.

Cu pumnu-i uriaş înhăţase un negru, pe care-l aşeză acum în faţa noastră.

— Pongo văzut ochi de la negru, dus repede ia pe el! zise dânsul, scurt.

Privirăm la negru care tremura, uitându-se cu spaimă la camaradul nostru.

Era un Nama, sau – cum sunt numiţi pretutindeni, în batjocură, de către Buri – un Hotentot[1].

Avea statura mică, tipică, era foarte uscăţiv şi muşchiulatura picioarelor sale foarte râu dezvoltată. Pielea lui avea cunoscuta culoare cenuşiu galben şi era brăzdată de nenumărate zbârcituri.

Mă temeam că individul se va folosi de limba lui, pe care n-o cunoşteam. Şi după cât ştiam, nici Marian n-o cunoştea, astfel că-i zisei: Dacă Pongo nu pricepe limba lui, nu vom putea scoate de la dânsul de ce ne-a spionat.

Dar uitasem cu totul că ne aflam într-o fostă colonie germană, căci spre mirarea mea Hotentotul zise într-o nemţească stâlcită:

— Garu Massers nu spionat. Garu s-a ascuns.

— Şi de ce te-ai ascuns? întrebă Marian. Avem noi mutre atât de fioroase?

— Massers oameni bun – spuse Negrul, şovăind, dar diavol multe chip are. Diavol poate fi om bun sau simba.

Ne privirăm uimiţi. Auzeam pentru a doua oară că în ţara Nama locuia un diavol care putea să-şi ia chip de leu. Când ne pomenise de asta Jim Randle, nu ne-am gândit c-ar putea fi adevărat – credeam, cel mult, că e vorba de altă bandă, ale cărei ticăloşii fuseseră puse şi ele în sarcina lui Jim Randle.

Din cuvintele Hotentotului văzurăm, însă, că trebuia să fie ceva la mijloc – ceva tot în legătură cu vreun om, fireşte.

---

[1] Hotentot se numeşte „bâlbâit”, Burii le-au dat acest nume, pentru că graiul Nama e mai mult un plescăit din limbă.

— Ia spune, Garu, l-ai văzut tu vreodată pe acest diavol? întrebă Marian.

Garu ne privea încă cu frică, apoi zise, şovăind:

— Garu văzut cum un Masser fost doborât de leu mare. Leu apoi plecat şi alt Masser aplecă peste mort. După aceea şi acesta plecat repede. Garu mers mai târziu acolo, cel dintâi Masser sfâşiat de leu, toate buzunare goale.

Făcu o mutră atât de îndurerată, încât ne dădurăm seama imediat că avusese şi dânsul intenţia să-l jefuiască pe mort.

Povestirea lui, care făcea impresia a fi adevărată, era cât se poate de interesantă. Aşadar, un leu sfâşiase un alb, apoi dispăruse şi un alt alb jefuise după aceea cadavrul. Ciudat!

— Când ai văzut asta, Garu? întrebă Marian.

Hotentotul începu să socotească, apoi ridică patru degete şi zise:

— Soare venit şi s-a dus.

Asta însemna că trecuseră patru zile de atunci. Aşadar, locul unde se petrecuse drama nu putea fi departe, căci Hotentoţii sunt alergători proşti, din cauza picioarelor rău dezvoltate.

— Şi unde s-a petrecut ce ai văzut? întrebă iar Marian.

Negrul arătă spre sud-vest. Apoi chibzui puţin cum ar putea exprima mai bine depărtarea şi în cele din urmă răspunse:

— Garu aleargă bine, până soare făcut drum.

Asta însemna că trebuise să alerge o zi întreagă, ca s-ajungă la locul acela. Puteam presupune că străbătuse pe ceas cel mult patru kilometri, aşa că locul cu pricina trebuia să fie la vreo cincizeci de kilometri.

Noi am fi putut străbate cu uşurinţă drumul acesta într-o singură zi dar n-am mai fi putut face popas pentru mâncare. Mă uitai la Marian şi ne înţeleserăm îndată, căci privirile noastre se îndreptară în acelaşi timp spre Hotentot.

— Garu, trebuie să ne duci acolo! zise Marian, aproape cu asprime. Te vom răsplăti bine pentru asta.

Hotentotul se făcu pământiu la faţă şi tresări îngrozit. Apoi începu să bâlbâie, dovedind prin aceasta că-şi merita porecla de batjocură:

— Oh… oh… Massers… Ma… Ma… Massers… colo… nu bine. Ga… Garu rămâne aici. Co… colo diavol.

— Degeaba te împotriveşti, scumpul meu Garu, râse Marian. N-ai încotro, trebuie să ne însoţeşti. De vreme ce ne-ai istorisit despre diavol, trebuie să ni-l şi arăţi. Nu ţi se va întâmpla nimic, căci noi suntem mai puternici ca un diavol. Dacă nu asculţi, să ştii că o păţeşti rău de tot. Aşa dar, la drum!

Hotentotul se trânti însă la pământ; spaima lui de diavol era mai mare decât teama de noi, după cât se vedea.

— Lasă-l în plata Domnului! făcui către Marian. Un fricos ca ăsta nu ne poate fi de nici un folos. La cel dintâi prilej şterge putina. Principalul lucru e că ştim direcţia şi depărtarea aproximativă.

Aş fi vrut să văd osemintele celui atacat, ca să mă încredinţez dacă într-adevăr un leu l-a sfâşiat zise Marian. Poate c-a fost numai acel individ misterios, care-şi pune blană de leu, ca să împrăştie groaza printre Hotentoţii superstiţioşi.

— Se poate să fie şi aşa! încuviinţai eu. Atunci trebuie să-l luăm cu dea sila pe Garu.

Însă Hotentotul păru să fi auzit şi priceput cuvintele mele şoptite, căci deodată se rostogoli pe pământ şi dispăru ca fulgerul în tufişul de unde-l scosese Pongo.

Credinciosul nostru camarad făcu îndată un salt, ca să-l aducă înapoi, dar rămase brusc locului, privi în pământ, ridică apoi ceva de jos şi se întoarse repede la noi.

— Plecăm repede de aici, Massers! exclamă el. În tufiş negri, zvârle săgeţi otrăvite.

Spunând aceste cuvinte ne ţinu în faţă o săgeată cu vârful colorat cafeniu – cel mai sigur semn că era otrăvită. Şi când privii spre tufiş, văzui câteva săgeţi înfipte în pământ – o dovadă că, afară de Garu, mai erau ascunşi alţi Hotentoţi printre crengi.

— Foarte repede pleacă, Massers! ne îndrumă iar Pongo şi porni înainte.

Sfatul lui era îndreptăţit, căci împotriva săgeţilor unui duşman nevăzut eram dezarmaţi.

— Asta îmi plăcu! râse Marian, când furăm destul de departe ca primejdioasele săgeţi să nu ne mai poată ajunge. Mai că-mi vine să cred că acest Garu şi tovarăşii săi, stau în cine ştie ce legătură cu omul-leu. Poate că sunt un fel de gonaci de-ai lui. Spaima Hotentotului ăla îmi face acum impresia c-ar fi prefăcută.

— Mariane, îmi veni ceva în gând! strigai de odată. Pe cât îmi aduc aminte după hartă, înaintând vreo cincizeci de kilometri în direcţia arătată de el trebuie să dăm de şoseaua care duce de la Brakwasser la vechea Bethanie. Şoseaua asta o fi cu siguranţă foarte umblată şi pentru un hoţ de drumul mare e un foarte bun teren de vânătoare. Această chestie cu leul o fi fireşte un mijloc care-i îngăduie să fie în siguranţă.

— Hm… tot ce se poate, încuviinţă Marian. Deoarece noi vrem să mergem în orice caz la Bethania, ca să vedem vechea biserică clădită în 1859 de misionari, lucrul se potriveşte de minune. Poate

că, odată cu acest prilej, îl putem demasca pe misteriosul om-leu. Cred că mâine seară vom fi în ţinutul acela.

Până seara mai făcurăm o bună bucată de drum, apoi ne ridicarăm tabăra într-un loc ocrotit, lângă o apă mică de izvor.

Cu puţin înainte vânasem o antilopă şi după ce mâncarăm din carnea ei, orânduirăm veghea şi mie îmi veni a treia.

Eram foarte obosit şi adormii îndată ce Pongo luă cea dintâi veghe.

Când mă trezi Marian, îmi zise:

— Resturile antilopei pe care le-am azvârlit în tufişul de colo par să fi atras oaspeţi neplăcuţi. Dacă nu mă-nşel, sunt pe aproape cel puţin trei lei. S-au ivit de curând, trezeşte-ne îndată ce situaţia va deveni primejdioasă! Înainte de toate, vezi de întreţine bine focul!

Eram obişnuiţi cu lei care dădeau târcoale taberei noastre şi de multe ori am fost atacaţi de astfel de fiare flămânde. De aceea zisei, nepăsător:

— N-au decât să-şi vadă de antilopă! Pe noi să ne lase în pace.

— Cu toate astea te sfătuiesc să fii cu luare aminte! zise Marian. Leii nu se apropie atât de mult de foc decât atunci când sunt foarte înfometaţi.

— Dar vezi că acum îşi pot potoli foamea, râsei eu. Când nu va mai rămâne nimic din antilopă, se vor retrage.

— Să nădăjduim că va fi cum spui tu – zise Marian, cam neîncrezător – eu am însă o presimţire că aici se ascunde ceva.

— Oho! râsei eu. Te gândeşti cumva la diavolul ăla cu chip de leu? Ar fi minunat să ne iasă înainte. N-am mai avea nevoie să ne pierdem vremea căutându-l.

— Robert, poate că chestia e mai serioasă decât ne închipuim noi. Leii ăştia în apropierea noastră nu-mi sunt deloc plăcuţi. Am chibzuit bine şi am ajuns la o încheiere foarte ciudată, dar care se poate să corespundă adevărului.

— Mă faci curios, Mariane! Deocamdată eu rămân la credinţa că e vorba de trăncănelile fără sens ale băştinaşilor.

— Robert, dar atunci n-ar fi pomenit despre asta şi Jim Randle, banditul acela cutezător, spuse Marian, cu seriozitate. Şi el a găsit oseminte omeneşti sfărâmate. Fii cu băgare de seamă, te mai previn odată. A! Auzi?

Din tufişul unde aruncasem rămăşiţele antilopei răsună pufăitul unui leu şi imediat răspunse o a doua fiară. Depărtarea de acolo până la focul nostru era de cel mult cincizeci de metri şi nu era de fel plăcută o asemenea vecinătate.

— N-or să iasă ei afară, deşi antilopa a fost mică şi nu şi-or fi

potolit foamea, zisei.

Abia sfârşii vorba, că iar se auzi pufăitul furios. Şi acum se amestecă chiar şi un al treilea leu.

Mă uitai acum îngrijorat la Marian, apoi aruncai o privire la Pongo, care dormea. El cunoştea atât de bine ţinuturile sălbatice şi animalele lor, încât şi-ar fi dat seamă îndată în ce dispoziţie erau leii.

Întinsei mâna ca să-l trezesc, când el se ridică singur. Ascultă câteva clipe, apoi zise, clătinând capul:

— Simba altfel ca altădată. Pongo nu ştie ce au.

Mărturisirea asta mă nelinişti şi mai mult.

Leii tăcură. Pongo mai aruncă o privire gânditoare spre tufiş, înălţă din umeri şi se culcă iarăşi. Marian se uită câteva clipe la el, apoi zise în şoaptă:

— Cel mai bun lucru e să dormim. Ne vei trezi îndată ce ţi se va părea ceva suspect. Fii cu luare-aminte, Robert, îmi făcu o bezea şi se întinse lângă foc.

Rămas singur, îmi aţintii privirea spre tufişul luminat slab de flăcările focului nostru.

Se scurse astfel o jumătate de oră. Deodată tresării şi ridicai puşca. Din tufiş ieşiră pe nesimţite trei trupuri uriaşe de lei, ai căror ochi mari scânteiau în toate culorile.

Îmi dădui seamă îndată că n-ar fi avut rost să trag, căci chiar dacă aş fi rănit unul, ar fi sărit asupră-mi imediat ceilalţi doi.

Nu cutezai nici să strig ca să-i trezesc pe camarazi, căci glasul meu ar fi putut să-i întărite pe lei. Trebuia deci să stau nemişcat, holbând ochii la primejdioasele fiare.

Se scurseră astfel câteva minute, apoi leii făcură deodată stânga-mprejur şi dispărură fulgerător în tufiş.

Mi se păruse că auzisem înainte o chemare, dar în bucuria mea de a fi scăpat de ei nu luai în seamă asta.

Mă aşezai în voie şi numai din când în când aruncam câte o privire spre tufişul în care dispăruseră leii – dar nu se mai auzea nimic.

Întorcând încă odată privirea spre tufiş, crezui că mă-nşeală ochii, căci stătea acolo pe acelaşi loc unde, cu câteva minute înainte apăruseră fiarele – un om. Un bărbat înalt şi slab, în haine kaki.

Îmi trecui dosul palmei peste ochi privii apoi încă odată într-acolo şi văzui că… omul dispăruse.

Mă aplecai repede şi-l trezii pe Marian.

— Ce s-a întâmplat? Au venit leii? întrebă el.

Se trezise şi Pongo la auzul glasului prietenului meu. Istorisii

repede ce văzusem. Pongo se ridică îndată şi vru să se ducă spre tufiş, dar Marian îl opri:

— Pongo, rămâi aici! N-are nici un rost şi e cel mult primejdios. Robert, eşti sigur că nu te-ai înşelat?

— Da, Mariane – răspunsei cu hotărâre – am văzut lămurit atât leii cât şi omul acela. De altfel, mâine la lumina zilei va trebui să găsim urmele lor.

— Aşa el Aş vrea să ştiu numai cine se ascunde îndărătul acestei drăcovenii. Observaţia ta că s-a ivit la scurt timp după lei, se potriveşte cu bănuielile mele. E într-adevăr un diavol... în ceea ce priveşte caracterul său.

— Crezi că îndărătul acestei chestii se ascunde un criminal? întrebai.

— Neapărat! încuviinţă Marian. Şi mă voi face luntre şi punte să-i vin de hac.

— Nu-mi iese din minte priveliştea aceea! Întâi cele trei fiare uriaşe, apoi individul înalt şi uscăţiv. Mi se părea că visez.

— Numai să nu fi visat chiar! râse Marian.

— Nu-mi pot închipui ca aceste făpturi să se fi ivit cu adevărat. Asta nu s-ar potrivi în totul cu ideea mea. Sau... stai! Se poate ca Garu să fi minţit. Da, se poate!

— Nu pricep ce tot îndrugi. De-aş şti numai ce bănuieşti!

— Asta e într-adevăr atât de monstruos încât nici n-aş vrea să exprim în cuvinte, răspunse Marian. Trebuie să aşteptăm ce-o aduce viitorul. În orice caz, să fim cu ochii-n patru. Aventura în care ne-am pomenit acum poate fi cea mai primejdioasă din câte ne-a fost dat să întâmpinăm. Mai ai o jumătate ceas de veghe – numai de nu s-ar întâmpla nimic... la seama!

Cu aceste cuvinte se culcă la loc.

I
CRIME CIUDATE

JUMĂTATE DE CEAS TRECU ÎN LINIŞTE şi când îl trezii pe Pongo eram încredinţat că atât leu cât şi omul misterios îşi luaseră tălpăşiţa.

Încă de trei ori mai fui trezit de Marian în cursul nopţii, ca să stau de veghe şi de fiecare dată el îmi spuse că totul e în ordine; nici eu nu observai nimic ce mi-ar fi dat de bănuit.

Abia se lumină de ziuă, că ne şi îndreptarăm spre tufiş, cu mare băgare de seamă şi cu puştile în mână, iar Pongo ţinea suliţa ridicată.

Deodată ne oprirăm cu toţii şi ne uitarăm unul la altul, căci pe terenul cam nisipos se vedeau lămurit întipăriturile labelor de lei, iar printre ele şi deasupra lor urmele unei cizme bărbăteşti.

Marian dădu din cap şi zise:

— Robert, ca să fiu sincer, trebuie să-ţi mărturisesc că până acum n-am prea crezut în nălucirile tale din noaptea trecută – dar acum cred. Ciudat, zău aşa! Deci, Garu ăla trebuie să fie în legătură cu acest om misterios – şi pentru noi asta înseamnă primejdie.

— Pentru că ne-am exprimat faţă de Hotentot dorinţa de a cunoaşte pe acest diavol? întrebai.

— Da, va afla astfel că nu ne temem de el şi că-l vom stingheri în activitatea sa nelegiuită. Sau – se poate şi asta: Garu avea însărcinarea să ne stârnească curiozitatea, prin povestirea sa şi să ne atragă într-un loc unde se petrec de obicei crimele. Dar, după cum spuneam, nici eu nu-s dumirit în toată afacerea asta. Aşa că acum ne vom abate din drum, mergând ceva mai spre apus, ca să dăm direct de vechea colonie Bethania. Vreau să mă informez acolo mai de aproape asupra crimelor făptuite în ultima vreme prin împrejurimi. Poate cât vom avea nevoie şi de ceva ajutor, câţiva bărbaţi curajoşi, căci diavolul acesta pare să aibă tovarăşi foarte primejdioşi.

— Vrei să zici că leii sunt tovarăşii lui? Asta ar fi de necrezut.

— Oricât de necrezut ar fi, aşa este! zise Marian. Hai sa înconjurăm tufişul, poate găsim urme şi pe partea cealaltă.

Nu mai era tufiş, ci o adevărată pădurice ceea ce ocolirăm acum. Şi era atât de deasă şi încâlcită, încât ar fi fost cu neputinţă de pătruns în ea. Zărirăm numai câteva poteci înguste, croite probabil de fiare.

După ce înconjurarăm cam jumătate de pădurice, dădurăm de

urmele căutate. Alături şi încălecate se deosebeau atât întipăriturile labelor leilor, cât şi cele ale cizmei bărbăteşti.

— Vezi, spuse Marian, au venit împreună. Îţi închipui oare că omul ar fi apucat întâmplător pe aceeaşi potecuţă cu leii? Şi asta pe întuneric? Nu, nu! Să căutăm mai departe, ca să vedem pe unde au părăsit păduricea.

Pornirăm înainte pe marginea păduricii, deodată ne uitarăm speriaţi unul la altul, căci ne aflam iarăşi la locul unde-l văzuserăm pe misteriosul individ.

Se mai aflau deci în pădurice, căci era cu neputinţă ca în pământul moale din jurul acesteia să fi trecut cu vederea urmele lor.

În faţa acestei descoperii luarăm puştile în mâini şi ne dădurăm câţiva paşi înapoi.

— Care va să zică se află încă în tufiş! exclamă prietenul meu. Asta înseamnă că în tot cursul nopţii am avut vecini foarte neplăcuţi. Cred că cel mai bun lucru e să ne cărăm cât mai repede.

— Dacă mergem voiniceşte putem fi după-amiază în Bethania, zisei eu. Aducând vestea asta vom căpăta ajutoare îndeajuns ca să pornim vânătoarea împotriva individului misterios şi a leilor săi.

— Ai dreptate! Repede la drum!

Alergarăm înapoi la tabăra noastră, ne luarăm raniţele şi pornirăm voiniceşte pe drumul spre Bethania.

Spre amiază făcurăm un scurt popas la un izvor, ca să lăsăm să treacă arşiţa grozavă. Ne aflam într-una din văile largi care taie platoul Hanami.

Intrarea în valea aceasta era la vreo optzeci de metri depărtare de noi. Eu stăteam astfel încât puteam privi într-acolo. Şi priveam chiar adesea, căci nu mă părăsea gândul la omul misterios cu cei trei lei ai săi.

Mâncaserăm şi acum ne odihneam. Din nou aruncai o privire spre intrarea îngustă, apoi ridicai ochii spre marginea zidului de stâncă de la stânga.

Tresării speriat, căci văzui lămurit capul unui om, retrăgându-se fulgerător de pe marginea peretelui înalt de vreo treizeci de metri.

Îl zărisem numai câteva clipe, aşa că nu putui spune dacă fusese un european sau un băştinaş. Suspect era oricum şi în vreme ce nu slăbeam din ochi locul cu pricina, zisei camarazilor:

— Atenţiune, suntem spionaţi de sus. Am văzut deasupra noastră un cap care a dispărut imediat ce m-am uitat într-acolo. Ar fi mai bine, cred, să părăsim îndată valea.

Marian sări în picioare şi, mai agitat de cum îl văzusem vreodată în situaţiile primejdioase, strigă:

— Înainte! În văile astea ne aflăm ca într-o cursă de şoareci. Să ieşim repede de aici!

Valea să mai fi avut un kilometru lungime, apoi pereţii de stâncă se îngustau iară şi fără voie mă gândii că în locul unde ne aflam puteam fi ucişi cu uşurinţă de sus.

Marian îşi şi aruncase raniţa în spinare, privi încă odată spre intrarea văgăunii, îşi smulse îndată puşca de pe umăr şi strigă:

— Repede, Robert, acum e acum!

Mă răsucii în călcâie şi… mă cutremurai de spaimă, îmi revenii însă imediat şi apucai şi eu arma – căci în deschizătura strâmtă între pereţii de stâncă se iviseră trei lei, aceiaşi pe care îi văzusem eu peste noapte.

O clipă fiarele rămaseră în trecătoarea îngustă, apoi porniră cu paşi mari spre noi.

Ridicarăm puştile, traserăm şi primele două fiare scoaseră răgete înfiorătoare, dar nu se opriră din drum, ba mi se păru chiar că mergeau şi mai repede.

Rănile provocate de gloanţele noastre le întârâtaseră la culme, se vede. Acum trebuia să tragem repede şi sigur, căci primejdioşii duşmani mai erau la cel mult treizeci de metri şi cu fiecare săritură se apropiau cu trei metri.

Apoi, mai era al treilea leu, teafăr, care va interveni şi el în luptă.

Ca la o comandă puserăm toţi trei un genunchii la pământ, apoi Marian strigă:

— Tu pe cel din dreapta!

Două împuşcături detunară şi cei doi lei dinainte se rostogoliră, pentru ca după aceea să înceapă să se zvârcolească cu turbare.

Acum trebuia să-l răpunem pe al treilea. Dar, spre nespusa noastră mirare văzurăm că acest leu se întoarce şi cu sărituri uriaşe goneşte spre ieşirea văii. Şi de sus, de pe stâncă, răsună o şuierătură ascuţită, la care fiara răspunse iuţindu-şi şi mai mult paşii.

De uimire uitai să descarc un glonţ în fugar. Şi Marian lăsase puşca jos şi privea după leul care se făcu nevăzut prin trecătoarea văii.

— Admirabil dresat! murmură el apoi. Nu m-aş fi aşteptat la asta.

Vrui să-i răspund, dar atunci leul asupra căruia trăsesem sări încă odată în sus şi începu să gonească spre noi. Plin de sânge, pufăind grozav, făcea o impresie înspăimântătoare.

Noi eram însă obişnuiţi cu astfel de lupte. Slobozirăm iarăşi două gloanţe şi primejdiosul duşman sări în sus, pentru ca apoi să se prăbuşească şi să rămână întins la pământ.

— Foarte bine va fi, Massers! îl auzirăm pe Pongo îndărătul nostru.

Mă întorsei şi văzui că-şi ridicase suliţa grea. Leul furios n-ar fi ajuns să se apropie, chiar dacă gloanţele noastre nu l-ar fi doborât.

Marian se ridică, porni spre celălalt leu, care zăcea mai încolo şi mai slobozi un glonţ. Acesta îi puse capăt vieţii.

— Acum să ne cărăm repede din văgăună, altfel. Ne pune vreo capcană la ieşire, zise prietenul meu. Poate că e chiar prea târziu!

— Mariane, atunci să ne căţărăm la stânga pe platou, pare să fie un loc acolo unde nu va fi greu. Poate că nici nu mai e nevoie să ne lăsăm în vale ci putem să ne urmăm drumul sus pe dealuri până la Bethania.

— Ai dreptate! încuviinţă prietenul meu, vesel.

— Misteriosul duşman cu leul său se află pe partea dreaptă a platoului. Voi urca eu întâi şi voi veţi băga de seamă dacă străinul nu mă ameninţă cumva.

Străbăturăm valea dea curmezişul, îndreptându-ne spre partea stângă a platoului. În vreme ce Marian începu îndată să urce, eu mă întorsei şi nu slăbii din ochi marginea platoului de stâncă de peste drum.

Întorcând privirea spre Marian, văzui că şi apucase să urce pe jumătate peretele; atunci întorsei iar ochii spre partea cealaltă a văii.

În aceeaşi clipă ridicai puşca, deoarece chiar de marginea platoului stătea al treilea leu şi se holba în jos la noi. Lângă el se vedea un cap omenesc, acoperit cu o pălărie mare.

Dar înainte de a avea răgazul să apăs pe trăgaci, om şi animal dispărură fulgerător.

— Atenţiune, Mariane! strigai în sus. I-am văzut pe amândoi, n-am putut însă trage căci s-au făcut nevăzuţi prea repede.

— Bine, veghează mai departe! răspunse prietenul meu. Sunt îndată sus. Ah, asta e cât se poate de primejdios!

Dincolo, nevăzut pentru mine, individul misterios trăsese şi auzii glonţul lovindu-se de stâncă, deasupra capului meu.

— Cât p-aci să mă atingă, strigă Marian. Ah, am ajuns sus! Fireşte, nu se mai vede nimic.

Mă-ntorsei şi privii spre prietenul meu. Stătea pe marginea peretelui de stâncă, ţinea puşca strâns în mână şi privea spre partea cealaltă.

— Sunt prea mulţi bolovani mari acolo – strigă el iarăşi – individul s-a ascuns bine. Haideţi sus, bag eu de seamă!

Pongo îşi atârnă suliţa în spate, apoi se căţără ca o pisică. Fu îndată lângă Marian, apoi urmai eu.

Urcasem jumătate de povârniş, când mă oprii deodată. Mi se păru că aud de undeva un geamăt înăbuşit.

— Ce ai, Robert? strigă Marian în jos. Haide repede, trebuie să pornim mai departe.

Mai urcai o bucată, căci crezui că mă înşelasem. Dar iată că auzii din nou geamătul, lămurit de tot. Privii repede în juru-mi, în sus, în jos – dar nimic nu se vedea.

— Ei, Robert, ce Dumnezeu faci acolo? auzii iarăşi glasul lui Marian.

În aceeaşi clipă geamătul se auzi din nou şi strigai în sus:

— Mariane, geme un om undeva pe aici. Fii tu atent la duşmanul nostru, eu voi cerceta de unde vine geamătul.

— Şi eu am avut impresia asta pe când urcam! spuse Marian. Dar pentru că n-am mai auzit nimic, crezui că mă înşelase auzul. Bine, caută cu băgare de seamă, eu voi veghea aici.

Rămasei în ascultare, plimbându-mi ochii de jur-împrejur. Şi iarăşi auzii lămurit geamătul sfâşietor. Răsuna deasupra mea şi peste măsură de uimit privii bolovanul ce se înfundase acolo în pământ, era mare, dar n-ar fi putut acoperi un om. Şi cu toate astea dintr-acolo se auzise geamătul.

Mă târâi mai sus şi lipii urechea de piatră, După câteva clipe se auzi iarăşi geamătul. Nu mai putea fi îndoială, sub bolovan zăcea un om.

— Mariane – strigai în sus – geamătul vine de sub bolovanul acesta. Cum e cu putinţă asta?

— Vine Pongo jos, rămân eu singur de pază! răspunse prietenul meu. Trebuie să ridicaţi binişor bolovanul şi să-l rostogoliţi în jos. Pare să fie o nouă crimă misterioasă.

Nu trecu mult şi Pongo se ivi lângă mine. Observă cu băgare de seamă aşezarea bolovanului, ascultă câteva clipe s-audă geamătul, apoi zise:

— Masser apucă piatra acolo, Pongo aici. Când Pongo spune «gata!», repede ridică piatra.

Propunerea asta îmi păru cam nelalocul ei, căci dacă cel ce gemea zăcea într-adevăr sub bolovan, atunci prin darea peste cap a bolovanului, nenorocitul putea fi rănit şi mai grav. Dar n-aveam altă posibilitate să-l liberăm, aşa că îmi înţepenii picioarele cât putui în pământ şi apucai marginea de sus a blocului de piatră.

Pongo apucase şi el muchia, trase aer în piept, spuse «gata!»

şi în clipa următoare muşchii săi uriaşi se umflară.

Mă opintii şi eu cât putui şi izbutii să ridic încetişor bolovanul. Încă vreo câteva opintiri de crezui că-mi plesneşte capul, apoi blocul greu se aplecă înainte.

Pongo mai făcu o sforţare uriaşă şi bolovanul se rostogoli cu zgomot în adâncime.

După câteva clipe detună o împuşcătură din puşca lui Marian.

— S-a pitit îndărătul unei stânci colo peste drum, strigă în jos prietenul meu. A scos capul când a auzit zgomotul. Ce-aţi descoperit?

— Drace, aici e o peşteră! exclamai, mirat.

Bolovanul s-a proptit tocmai în faţa deschizăturii. Şi mai văd picioarele unui om, ale unui european. Nenorocitul a fost închis aici.

După un geamăt adânc se auziră din peştera strâmtă cuvinte englezeşti:

— Ajutaţi-mă, altminteri mă prăpădesc! Oh, nemernicul acela!

Pongo şi începuse să zvârle deoparte pământul care se adunase la intrarea peşterii prin căderea bolovanului. Îi ajutai din răsputeri şi în cele din urmă puturăm recunoaşte făptura nenorocitului în peştera întunecoasă.

Zăcea nemişcat şi nu mai gemea. Probabil că leşinase de emoţie, văzându-şi salvarea apropiată. Îl traserăm afară binişor şi atunci începu iarăşi să geamă. Şi când privii la el, mă speriat.

Capul şi partea de sus a trupului erau însângerate, cămaşa sfâşiată şi răni lungi, cum numai labele unei fiare le putea face, îi acopereau tot trupul.

III
TAINA CĂUTĂTORULUI DE DIAMANTE.

PONGO ÎL APUCĂ PE NENOROCIT DE UMERI, iar eu de picioare. Cu povara asta urcuşul era foarte anevoios şi adesea eram ameninţat să alunec, ceea ce ar fi însemnat prăbuşirea în prăpastie. Dar în cele din urmă ajunserăm cu bine sus.

— Repede îndărătul stâncii de colo! ne strigă Marian. Omul misterios din partea cealaltă nu trebuie să vadă că l-am salvat pe nenorocit. Până acum nu l-am mai putut zări.

Îl duserăm repede pe rănit îndărătul stâncii indicate. Spre nespusa mea bucurie descoperii la poalele stâncii o groapă mare, umplută cu apă limpede.

Începui să-l dezbrac pe rănit, care să tot fi avut vreo cincizeci de ani. Chipu-i inteligent era brăzdat de cute adânci, ceea ce lăsa să se întrevadă că avusese o viaţă chinuită. Păru-i tuns scurt avea o lucire argintie şi la tâmple era cu totul alb. În schimb pielea netedă de pe trup şi muşchii bine formaţi, dădeau o impresie de tinereţe.

Îi tăiai cămaşa şi o muiai în apă. În acelaşi moment Marian slobozi încă un glonţ, iar după câteva clipe veni şi el după stâncă şi zise:

— Acum cred că n-o să mai iscodească. I-am văzut capul ivindu-se îndărătul altei stânci şi i-am găurit pălăria. Cu toate astea trebuie să fim atenţi şi să vedem dacă se mai arată odată.

— Pongo bagă de seamă, se oferi îndată credinciosul uriaş. Massers îngrijeşte de rănit.

Se duse spre marginea stâncii şi scoase încetişor capul afară.

Marian se lăsă în genunchi lângă rănit şi-i turnă în gură apă din sticla lui de campanie, apoi îi udă fruntea, tâmplele şi pieptul.

În vremea asta eu spălai rănile nenorocitului, pe care sângele se închegase. Îi era foarte rău şi avea nevoie de ajutor medical imediat, altfel se prăpădea.

Apa pe care Marian i-o turnă pe gât îşi făcu efectul. Rănitul deschise ochii mari care aveau în ei un foc tineresc, Acum îmi schimbai părerea că omul acesta ar avea cincizeci de ani. Probabil că suferise mult în viaţă şi asta îl îmbătrânise de timpuriu. Mai mult de treizeci de ani nu putea să aibă.

Câteva clipe ne privi ţintă, apoi exclamă:

— Cine sunteţi? Unde m-aţi găsit?

— Suntem nişte simpli hoinari – răspunse Marian – şi te-am găsit într-o peşteră din apropiere.

Rănitul chibzui cu încordare, încreţind fruntea, apoi dădu din cap şi zise:

— Acum îmi amintesc. Leul m-a doborât şi m-am rostogolit pe povârniş. Căzui într-o peşteră, apoi s-au prăbuşit bolovani în jos. Numai asta m-a salvat, căci diavolul ăla o fi socotit că s-a ales praful de mine.

Privii mirat la Marian, iarăşi fusese rostit cuvântul „diavolul” – de data asta de către un om grav rănit. Aşa dar, individul misterios care asmuţise cei trei lei asupra noastră, îşi avea şi aici mâna în joc.

— Îl crezi pe diavolul cu leii săi? întrebă Marian.

— Da, răspunse rănitul, privindu-ne lung.

Apoi urmă:

— În dv. pot avea deplină încredere, văd asta. Vreţi să-mi ajutaţi şi mai departe?

— Fireşte! se grăbi să răspundă Marian. Multor oameni le-am ajutat noi până acum. Poate să fi auzit d-ta de numele noastre: eu sunt Farrow şi acesta e prietenul meu Bertram.

— Ah, atunci unde e Pongo al dv.?

— Îl supraveghează pe diavol, care se află în apropiere.

— A văzut el că m-aţi salvat? întrebă rănitul, îngrijorat.

— Nu, căci am tras asupra lui îndată ce-a scos capul de după o stâncă.

— Foarte bine. Mai aveţi puţină apă? Oi fi stat multă vreme în peştera – nu?

— Cred că vreo două zile – răspunse Marian – căci aseară, diavolul cu leii săi a fost la mulţi kilometri de aici, în direcţia nord-estică.

— La o pădurice deasă! spuse îndată rănitul. Trebuie să fie ascunzătoarea lui, căci până acolo l-am urmărit adesea. Dar n-am cutezat să intru în pădurice, căci leii m-ar fi sfâşiat îndată.

Bău cu lăcomie din sticla lui Marian, apoi mâncă puţină carne de antilopă şi zise cu glas mai sigur:

— Asta mi-a făcut bine… vă mulţumesc, domnilor Vă voi istorisi povestea mea. Mă numesc John King şi sunt englez din naştere. Când aveam cincisprezece ani am venit în Africa cu tatăl meu, întâi în ţara Betciuna, apoi ne-am mutat în Bethania. Am trecut prin multe… Răscoale de-ale negrilor, care i-au ciopârţit pe ai mei în faţa mea… trădări de-ale prietenilor, ba chiar şi a scumpei mele soţii. De aceea arăt atât de bătrân, deşi n-am decât treizeci şi şapte de ani.

King făcu o mică pauză, respiră adânc şi urmă:

— Când soţia mea a fugit cu un om bogat, luai hotărârea să mă

îmbogăţesc repede. Mi-am dat seamă că banii sunt totul în lumea asta… Poţi dobândi orice cu ei, chiar şi dragostea unei aşa-zise femei credincioase. Am în Bethania o mică prăvălie şi îmi câştigam cinstit existenţa. L-am lăsat pe fratele meu la prăvălie şi am pornit în lume, să caut diamante. Brâul de nisip al acestei ţări e înfiltrat cu diamante, foarte curate, dar mici. Mi-am spus că sursa diamantelor trebuie să fie aci, în platourile acestea şi căutând am găsit-o chiar. Am şi dovada.

Duse mâna la brâul de piele, deschise o despărţitură dinăuntru şi scoase câteva diamante brute, de mărimea alunelor. Pietrele aveau o valoare foarte mare şi Marian zise îndată:

— Acum îmi dau seamă că ai stârnii lăcomit acelui diavol. Ai fost probabil, neprevăzător şi-ai admirat diamantele pe când stăteai la foc. El le-o fi observat şi a vrut să intre în stăpânirea lor.

— Aşa trebuie să fi fost – încuviinţă King – într-o seară, acum vreo două zile, mi-am făcut sălaşul aici în apropiere şi după ce-am îmbucat ceva am început să privesc diamantele. Mai târziu după ce m-am culcat, am fost trezit de pufăitul unor lei. La lumina focului văzui trei lei uriaşi stând la vreo treizeci de metri depărtare. M-am ferit să trag, ca să nu întărât fiarele. Şi deodată se făcură nevăzute…

— Apoi s-a ivit brusc în locul lor un bărbat înalt şi costeliv? îi curmă vorba Marian.

— Ah, vi s-a întâmplat la fel şi dv.? întrebă rănitul, uluit. Aşa a fost, într-adevăr. Dar şi omul a dispărut brusc. Rămăsei treaz încă multă vreme, iar în cele din urmă adormii. Când se lumină de ziuă pornii la drum şi ajungând aici văzui că leii mă urmăreau. Erau acum atât de aproape încât nu mă puteam gândi să mă apăr cu puşca. Începui să alerg cât mă ţineai picioarele, dar la marginea văgăunii primul leu mă şi ajunse; auzind pufăitul mă întorsei, fiara însă se şi repezi la mine şi, după cum v-am mai spus, mă rostogolii pe povârniş; pe jumătate leşinat ajunsei în peştera de unde m-aţi scos dv.

— Atunci probabil că leul s-a lovit de un bolovan care, rostogolindu-se, a atras după el alţi bolovani, individul misterios căruia îi aparţin leii te credea îngropat sub ei şi atunci s-a retras cu fiarele lui şi ne-a întâlnit pe noi. Ia spune, domnule King: mi s-a adus la cunoştinţă că în apropiere de Bethania s-au întâmplat câteva crime, în care victimele au fost sfâşiate de lei. Cunoşti ceva amănunte cu privire la asta?

— În două rânduri am văzut de la mare depărtare – cu ajutorul ocheanului meu – că un om a fost trântit la pământ de un leu. Şi imediat se ivea un bărbat care alunga leul şi se apleca asupra

nenorocitului. Individul avea şi el ochean prin care cerceta cu atenţiune împrejurimile. Trebuie să mă fi observat, căci l-am văzut dispărând repede. Fireşte că am pornit grabnic la locul nenorocirii, unde am văzut că morţii au fost jefuiţi.

— Aşadar, astfel s-a născut legenda cu diavolul care poate lua chip de leu? zise Marian. Afară de d-ta or fi observat şi băştinaşii lucrul acesta.

— Da, câţiva Hotentoţi au povestit faptul, dar n-au fost crezuţi.

— Păi da, pare chiar de necrezut – zise Marian – dar lasă că facem noi tot ce se va putea să-l punem cu botul pe labe pe acest criminal fioros.

— V-aş ajuta cu dragă inimă – zise King – aş fi însă mulţumit să scap cu viaţă.

— Te simţi în puteri ca să te ducem la Bethania? întrebă Marian. Cât mai e până acolo?

— Numai douăzeci de kilometri. Dar nu mă veţi putea duce... lăsaţi-mă mai bine aici şi trimiteţi o trăsură. Judecătorul Ruther vă va pune la dispoziţie una.

— Şi în vremea asta banditul acela va asmuţi leul asupra d-tale, zise Marian. Nu, nul Vom face o targă din crengi şi te vom transporta.

— Vă obosiţi prea mult cu mine, zău aşa! Dar simt şi eu că am nevoie de un medic... Slăbiciunea...

Glasul îi amuţi. Frigurile puseseră stăpânire pe dânsul.

Marian se apropiă de Pongo şi întrebă:

— Ai observat ceva?

— Masser dă repede ochean! zise uriaşul, întinzând mâna.

Privi cu încordare prin ochean, apoi spuse:

— Om rău cu Simba pleacă. Foarte departe, Masser nu mai poate vede la el.

Arătă şi direcţia spre Bethania şi din asta puteam deduce că criminalul locuia acolo.

Marian şi cu Pongo începură să taie crengi trainice, pe care le împletiră apoi în formă de targă. În vremea asta eu spălai încă odată rănile lui King şi le pansai cum putui. După aceea îl aşezarăm cu băgare de seamă pe targă.

Mă întorsei la marginea platoului şi privii cu părere de rău, cadavrele celor doi lei. Din păcate, nu mai aveam vreme să le jupuim pieile.

Întorcându-mă să pornesc înapoi la stâncă, zării în depărtare puncte mici care se apropiau repede. Atrăsei atenţia lui Marian, care privi îndată prin ochean.

— Sunt călăreţi! zise el, vesel. Şi dacă nu mă-nşel, chiar

poliţişti englezi. Vin de-a dreptul spre văgăună. Probabil că sunt în recunoaştere. Conducătorul are şi el un ochean şi priveşte încoace. O să-i fac semne.

Făcu precum spusese şi după câteva clipe zise:

— A observat şi a răspuns tot prin semne. Aşa, acum vom ajunge ceva mai repede la Bethania.

Până să vie călăreţii, ne pregătirăm bagajele, apoi pornirăm spre cei ce se apropiară şi văzurăm că erau opt, sub conducerea unui locotenent.

Îşi opriră caii în faţa noastră şi ofiţerul, aruncând o privire bănuitoare asupra lui King, întrebă:

— Ce s-a întâmplat aici? Cine sunteţi, domnilor?

Chipul lui se lumină însă când Marian rosti numele noastre. Sări îndată de pe cal şi ne întinde mâna:

— Mă bucur din toată inima, domnilor. Îmi daţi voie... numele meu e Leeds. Am auzit de dv. printr-o ştire din Lehutitang. Fiţi bineveniţi în ţara noastră. Aş putea să vă fiu de folos cu ceva?

— Da, domnule locotenent, ţi-aş rămâne foarte îndatorat dacă ne-ai aduce la Bethania – răspunse Marian. Rănitul acesta, care a fost atacat de un leu, are şi el nevoie de grabnic ajutor medical. Aveţi o ţintă deosebită?

— Cam... zise ofiţerul, şovăind. De trei zile patrulez cu oamenii mei. Căutăm o fantomă care umblă prin capetele multor oameni.

— Şi această stafie se arată adesea sub înfăţişarea unui leu? întrebă Marian.

— A, care va să zică aţi auzit şi dv. basmul ăsta, râse locotenentul. Până acum nu s-a întreprins nimic împotrivă-i, dar iată că şi un preot din Bethania susţine acum c-ar fi văzut fantoma şi atunci mi s-a dat ordinul să fac cercetări prin tot ţinutul.

— Păi, domnule locotenent, fantoma aceea, cum îi zici d-ta, există în realitate, spuse Marian, foarte serios. Uite colo zace domnul King din Bethania, pe care un leu al acestei fantome l-a adus în halul ăsta şi colo jos în vale zac alţi doi lei, pe care fantoma i-a aţâţat împotriva noastră.

Ofiţerul făcu o mutră grozav de uimită. Deveni însă serios când Marian îi povesti păţaniile noastre şi ale lui King. Apoi, când prietenul meu spuse că misteriosul criminal, împreună cu leul ce-i mai rămăsese, pornise în spre Bethania, zise repede:

— Domnule Farrow, plec imediat cu trei oameni după dânşii. Cinci oameni sunt deajuns ca să vă transporte pe dv. şi pe rănit. Poate că mai izbutesc să-l ajung pe monstrul acela.

— Dar fii cu băgare de seamă, îl preveni Marian. Cu leul

îmblânzit nu i de glumit. Noi vom mai rămâne aici vreo jumătate de ceas, căci acum aş dori să jupoi pe cei doi lei. În primul rând ca amintire, apoi pentru ca rănitul să aibă ceva moale dedesubt.

— Bine, domnilor! răspunse locotenentul, în vreme ce şi porni spre calul său.

Ofiţerul dădu o comandă scurtă şi porni în galop, împreună cu trei poliţişti.

Noi coborârăm iarăşi în văgăună şi cu ajutorul poliţiştilor leii fură jupuiţi în scurt timp. Cele două blăni le aşezarăm pe targă sub King.

În vremea asta doi poliţişti tăiară doi copăcei de grosimea braţului, care fură legaţi de şeile cailor lor aşezaţi spate-n spate. Pe aceşti doi drugi cu ridicată targa şi legată.

În felul acesta îl puteam transporta pe rănit relativ repede, fără să sufere prea mult. Ne ferirăm să mergem în galop, ci numai la trap.

Târziu după amiază ajunserăm în Bethania şi ne oprirăm la casa medicului, care îl luă imediat în îngrijirea lui pe King.

Poliţiştii ne duseră la un han, unde ivirea noastră stârni senzaţie, căci nu se-ntâmplă în fiecare ca doi europeni şi un negru uriaş, mergând pe cai urma poliţiştilor, să-şi facă apariţia în orăşel.

Abia ne scuturarăm niţel de praf în odăile primite, că hangiul veni să ne anunţe pe Mayor primarul localităţii. Clinchton – cum se numea acesta – se arătă şi el foarte vesel să ne poată saluta.

Ne pofti în cârciuma hanului, ca să ciocnim un păhărel. Primirăm invitaţia – Pongo de asemeni – şi găsirăm cârciuma plină de lume.

Primarul ne trase la o masă de lângă fereastră şi ne rugă să i povestim de ce venirăm încoace. Se făcu tăcere adâncă şi îmi dădui seamă îndată că cei de faţă se aşteptau să audă ceva despre diavolul-leu.

IV
ÎN BETHANIA

FIREŞTE CĂ ŞI MARIAN BĂGĂ DE SEAMĂ ASTA, zâmbi şi zise:

— Ştiu eu ce vor s-audă domnii. Mulţi din dv. or fi socotind doar că e o poveste chestia cu diavolul-leu, care îşi face mendrele pe aici. Dar eu şi cu tovarăşii mei l-am văzut cum vă văd. Şi domnul King, pe care-l cunoaşteţi foarte bine era cât p-aci să-i cadă victimă. E rănit grav şi se află în îngrijire medicală. Afară de asta, la cojocarul satului puteţi vedea cele două blăni de leu pe care le-am adus cu noi, căci am ucis două din fiarele acestui diavol.

Aceste cuvinte stârniră rumoare din toate părţile se auziră exclamaţii şi întrebări, iar primarul fu nevoit să ceară cu asprime să se facă tăcere, ca să poată vorbi:

— Domnule Farrow, fireşte că nu trebuie să punem la îndoială cuvintele d-tale. Totuşi, nu ne-o poţi lua în nume de rău dacă suntem foarte miraţi. Ai văzut într-adevăr, împreună, omul şi leii?

— Cu cel din urmă leu, cel puţin, care a şters-o din văgăună, răspunse Marian. Dar întreabă-l şi pe King, când şi-o reveni; şi el l-a văzut. Şi veţi admite şi dv. domnilor, că un astfel de zvon nu iese pe degeaba. După cum mi-a comunicat şi locotenentul Leeds al dv. şi un preot de aici l-a văzut pe omul meu pe când făptuia o nelegiuire. De ce sunteţi, deci, neîncrezători?

— Pentru că toată chestia e aproape de necrezut, răspunse Clinchton. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat de când lumea, la gândeşte-te: nişte lei sfâşie la porunca unui om şi un alt om îi jefuieşte apoi pe morţi. Nu admiţi şi d-ta că chestia asta pare de necrezut?

— Fireşte, domnule Clinchton, încuviinţă Marian – şi eu am zâmbit când am auzit prima oară de zvonul acesta. Dar acum am constatat eu însumi existenţa acestui ucigaş şi am venit încoace numai ca să-l pun cu botul pe labe pe acest monstru.

Primarul se sculă şi întinse mâna prietenului meu.

— Domnule Farrow – zise el cu însufleţire – îţi vom da cu toţii ajutor. Dispune de noi cum pofteşti!

Toţi cei de faţă încuviinţară prin exclamaţii înflăcărate. Marian mulţumi cu amabilitate şi spune că ne va folosi de această ofertă, dacă va fi nevoie.

Ne aduse de mâncare şi în vreme ce ne potoleam foamea, uşa fu deschisă brusc şi locotenentul Leeds dădu buzna înăuntru.

— Ah, foarte bine că te găsesc aici, domnule Farrow! strigă el.

Închipuie-ţi, Milton, unul din oameni mei cei mai buni şi curajoşi, a dispărut. I-am adunat pe oamenii mei, după ce ne împrăştiarăm care încotro, într-un lanţ lung, dar Milton n-a venit. Am pornit apoi împreună călare spre ţinutul unde se aflase el, fără să-i dăm însă de urmă, căci terenul era pietros şi urmele calului său se pierduseră. Sunt foarte îngrijorat de soarta lui.

— Ai şi de ce, răspunse Marian. O fi găsit urma ucigaşului şi i-o fi căzut în gheare. Presupun că ai dat ordin sever ca lanţul să nu se întindă prea departe?

— Fireşte, domnule Farrow, căci am ţinut seama de prevenirea d-tale. Într-adins l-am pus pe Milton să călărească la aripa stângă, pentru ca oamenii să nu se îndepărteze prea mult unul de altui. Eu călăream la dreapta.

— Atunci s-o fi lăsat în voia pornirii sale vânătoreşti! zise Marian. Nu-i mai putem veni în ajutor, căci întunericul se va lăsa în curând. Dar mâine dimineaţă ne vom lua pe urmele sale, mă tem să nu găsim un trup sfâşiat.

— Dar bine, domnule Farrow, îţi spuneam doar că urmele sale se pierd în terenul pietros, strigă ofiţerul. Crezi cu adevărat că s-a întâlnit cu acest ucigaş fioros?

— Da încuviinţă Marian – sunt sigur. Cât despre urma lui, Pongo al nostru o va găsi chiar pe piatră. Căci potcoavele calului lasă urme şi acolo. Vom pleca înainte de a se lumina de ziuă, pentru ca la răsăritul soarelui să fim la faţa locului.

— Fireşte, domnule Farrow. Voi da imediat oamenilor mei instrucţiunile cuvenite.

— Atunci te rog să pregăteşti şi pentru noi trei cai, zise Marian. Dacă va fi să dăm de o nouă ascunzătoare a ucigaşului, atunci dăm de veste şi domnilor care se află aici şi facem un cerc strâns în jurul terenului cu pricina. În felul acesta nu se poate să nu punem mâna pe el.

— Minunat! exclamă primarul. Păcat că nu e de faţă Ruther, judecătorul nostru. Cred că el ar ţine morţiş să meargă cu dv. E un bărbat foarte viteaz.

Locotenentul Leeds îşi luă rămas bun. Clinchton ceru să ni se mai aducă bere, ciocni cu noi şi zise:

— Domnule Farrow, îţi doresc succes, din toată inima! Şi din câte am auzit despre d-ta şi ai d-tale, cred că-l veţi răpune pe ucigaşul acesta. În sănătatea dv., domnilor!

Băurăm şi mulţumirăm pentru urare. Marian se-ntoarse apoi spre Clinchton, vrând să-l întrebe ceva, când uşa fu deschisă cu putere.

În cârciumă intră un bărbat voinic, la vederea căruia cei de fată

săriră în picioare, îi ieşiră înainte şi-l salutară zgomotos. Din pricina mulţimii care se-ngrămădise în jurul lui nu-l mai puturăm vedea, dar Clinchton se aplecă înainte şi strigă:

— Acesta e judecătorul Ruther, văd asta după primirea ce i se face, deşi nu l-am văzut. Las-că băieţii îl aduc îndată la masa noastră.

Mulţimea făcu loc de trecere şi judecătorul veni spre noi. Avea într-adevăr o înfăţişare minunată şi-mi dădui seamă că pe bună dreptate îl aleseseră locuitorii ca judecător.

Înalt şi voinic, întrecându-i pe toţi cu un cap, avea un chip sincer, cuceritor, cu ochi mari, plini de căldură.

— Ce am auzit? zise el, cu glas tunător. Domnii Farrow şi Bertram, cu credinciosul lor Pongo? O astfel de bucurie n-am mai avut de multă vreme. Îmi daţi voie, domnilor, să vă strâng mâinile?

— Ne ridicarăm şi judecătorul ne strânse mâna, cu căldură. Nici Pongo nu fu uitat, ceea ce-mi plăcu. Dar uriaşul nostru făcu o mutră nenorocită, ca totdeauna în asemenea ocazii. Eu zâmbii, însă Marian îl privi ciudat de atent pe camaradul nostru.

Fireşte că veni imediat vorba despre ucigaşul misterios şi, după cum spusese primarul, Ruther ţinu morţiş să ne însoţească a doua zi.

Tovărăşia aceasta era şi de un preţios ajutor pentru noi, căci judecătorul cunoştea foarte bine ţinutul. Ne înţeleserăm să ne ia de la han şi să ne însoţească la poliţie. Apoi vorbirăm despre altele.

În toiul discuţiei, băgai de seamă că Marian tresări deodată, atât de repede şi bătător la ochi, de parcă s-ar fi speriat de ceva. Şi când Ruther îl privi mirat, prietenul meu zise, zâmbind:

— Tocmai mi-a trecut un gând ciudat prin minte, domnule Ruther. Trebuie să mă întorc la chestia cu ucigaşul misterios. Îl cunoaşteţi bine pe domnul King?

Judecătorul făcu şi el un gest de mirare, chibzui câteva clipe, apoi răspunse şovăitor:

— Întrebarea d-tale mă miră, domnule Farrow. Şi-mi vine greu să-ţi răspund. Fireşte, îl cunosc pe King, de când locuieşte aici. A îndurat multe bietul om şi ultima lui nenorocire a fost aceea cu nevasta. Hm... are o mică dugheană care merge foarte bine, dar în ultimul timp nu se mai ocupă de această afacere, căci mai tot timpul e plecat. Îmi povestea. Că umblă să caute diamante. Dar eu socot că e cu neputinţa să găsească pietre preţioase pe aici.

— Atunci e ciudat că lipseşte atât de des spuse Marian îngândurat. Căci ar trebui să ştie şi el că se găsesc cu greu

diamante pe aici. În sfârşit, să spunem ca n-am zis nimic... căci a fost atacat de leu.

— Domnule Farrow spuse Ruther, încet pricep eu ce ai vrut să spui. Dar trebuie să te gândeşti că l-ai văzut pe ucigaş cu leul său pe când stăteaţi lângă King. Aşa dar?

— Iertaţi, n-am susţinut nimic – zâmbi Marian – şi nici nu trebuie s-o facem. Cel mult putem lua în considerare anumite posibilităţi. E adevărat că King are un frate?

— Fireşte, se amestecă în vorbă Clinchton. James a lipsit însă toată ziua de azi.

— Aha! făcu Marian şi zâmbi iar ciudat.

Ruther îl privi sfredelitor, clătină apoi capul şi zise:

— Domnule Farrow, zău nu-mi pot da seamă ce vrei D-ta. Ca străin fireşte că te iei după bănuiala cea mai slabă, dar eu îl cunosc pe King mai de mult. E exclus ca el... Hm... de altfel a trecut prin atâtea încât o fi avut de suferit mintea lui de pe urma asta.

În sfârşit, se păru că primarul înţelege că Marian îi bănuia pe rănit. Râse, dar deveni deodată serios, se scărpină în cap şi zise:

— Nu se ocupa King mai totdeauna cu animalele?

— Da – răspunse Ruther – a avut mereu o mică grădina zoologică. A crescut şi pui de lei, pe care i-a vândut apoi.

— Ei, vedeţi! exclamă Marian. Care va să zică bănuiala mea nu e chiar atât de neîntemeiată.

Cei de faţă căzură pe gânduri. Cuvintele lui le trezise bănuiala împotriva lui King şi chiar eu începui să văd chestia cu alţi ochi.

— Totuşi, eu nu cred – zise deodată Ruther – deşi d-ta, ca străin, domnule Farrow, poţi presupune orice. Dar dacă l-ai cunoaşte personal pe King – vreau să zic dacă l-ai cunoaşte bine – ai gândi altfel. E cu neputinţă! Cred că eşti de aceeaşi părere, Clinchton – nu? se adresă el primarului.

Acesta făcu însă o mutră încurcată, se scărpină la ceafă şi răspunse:

— Da, dragă Ruther, aşa gândeam şi eu până acum. Dar e ciudat că din moment ce se exprimă bănuială ea se încuibează repede. Tocmai domnul Farrow, ca străin, e în măsură să vadă mai limpede în chestia asta. Şi dacă stai şi te gândeşti bine îţi dai seamă că anumite lucruri făcute de King sunt, cel puţin, foarte ciudate.

— Fireşte, dragă Clinchton – spuse judecătorul – asta aşa e. Dar tocmai de aceea nu pot crede. A pătimit mult bietul King, aşa că se cuvine să-l cruţăm de această acuzare grozavă. Nădăjduiesc, domnule Farrow, că vom găsi mâine urme care vor

duce la descoperirea adevăratului făptuitor.

— Cuvintele d-tale îţi fac cinste, domnule Ruther – zise Marian – şi mă voi sili să-l găsesc pe vinovat. Dar acum să mergem să ne odihnim, căci ne aşteaptă mâine o zi grea.

— Aşa e, să ne ducem la culcare – încuviinţă judecătorul – sunt şi eu obosit, fiindcă am fost călare departe în Sud, în platoul Huib, la un prieten.

— Păi cum vine asta, domnule Ruther – te-am văzut venind dinspre Nord? râse un tânăr, care intrase mai târziu în cârciumă.

— Aşa e, dar am făcut un ocol în jurul Bethanie – răspunse judecătorul – fac totdeauna aşa când mă-ntorc târziu, ca să descopăr indivizi suspecţi.

Zicând acestea privi pătrunzător la tânăr, care se făcu roşu ca racul şi se depărtă de masa noastră.

— Nu prea i-a făcut plăcere – râse Ruther – l-am luat la ochi că face afaceri cam necinstite. Într-un rând am dat de el pe întuneric, afară din oraş. Cred că acum o să se păzească.

— Cine e tânărul acesta? întrebă Marian.

— Ah, dumitale nu-ţi scapă nimic, după cum văd, râse Ruther. Nu m-aş mira dacă ai ajunge să mă bănuieşti şi pe mine. Uite, ca să ştii, află că tânărul acesta n-are nici în clin, nici în mânecă cu chestia omului-leu. E servitor aici, aşa că o să vă slujească. Numele lui e Lionel Wronker.

Marian se ridică şi zise:

— Într-o privinţă ai dreptate, domnule Ruther: bănuiesc pe oricine. Dar e mai bine aşa, decât să trec pe lângă adevăratul vinovat şi să-l las să-şi vadă de drum. Şi acum mă voi retrage, căci sunt foarte ostenit. Aşa dar, te aştept cu două ceasuri înainte de răsăritul soarelui, domnule Ruther.

Fiecare ţinu să ne strângă mâna, apoi ne urcarăm în odăile noastre.

Casa nu era înaltă şi camerele, atât cele de jos cât şi cele de sus, erau foarte scunde. Daca ridicam braţul puteam atinge tavanul.

Marian deschise fereastra şi, aspirând aerul proaspăt al nopţii, zise:

— Ah, mult timp ne a lipsit aerul acesta! Eşti foarte obosit, Robert?

— Nu şi mă miră că ai ţinut să te duci la culcare – răspunsei – sau aveai un motiv anumit?

— Da, aş vrea să stabilesc ceva. Dar ia spune, cum îţi plac locuitorii din Bethania?

— Îmi plac foarte mult, răspunsei. Mariane, ai crezut serios

când ţi-ai exprimat bănuiala împotriva lui King? Zău, nu te pricep!

— Dar trebuie să recunoşti că n-au fost chiar atât de rele combinaţiile mele – zise prietenul meu – şi ceilalţi au început să găsească deodată motive de bănuială împotriva lui.

— Totuşi, eu nu pot crede; mi-a făcut o impresie prea bună.

— Înfăţişarea unui om te înşală adesea – răspunse prietenul meu – poate să mai întâmpini surprize pe care nici nu le-ai visat.

— Sunt şi eu de părere că chestia asta e încâlcită – zisei – dar nu cred deloc în vinovăţia lui King. Dar ia spune, cum îţi place judecătorul Ruther? E un om minunat, trebuie recunoşti şi tu.

— Da, face o impresie foarte bună – răspunse Marian – şi cred şi eu că ne va fi de mare ajutor mâine. Acum, iartă-mă o clipă: mă duc să-i spun tânărului servitor să ne trezească la vreme. N-aş vrea să-l las pe Ruther să ne aştepte.

Pe când Marian părăsi camera, eu mă dezbrăcai ca să mă culc.

După câteva minute Marian se înapoie şi zise:

— Totul e în bună regulă. Mă culc şi eu acum. Lăsăm deschise ferestrele, căci aerul e minunat.

Mai stăturăm de vorbă câtva timp, apoi adormii.

V
Întâmplări grozave

AVUI VISURI ÎNFIORĂTOARE. Urmării de făpturi uriaşe, jumătate oameni, jumătate lei, goneam cu ultimele puteri pe platoul unde-l dusesem pe rănitul King. Şi când monştrii erau gata să mă ajungă, mă poticnii şi începui să mă rostogolesc pe povârniş.

Ajuns jos şi ridicându-mă, întâmpinai o nouă grozăvie. Şerpi uriaşi se dădeau la mine, căutând să-şi înfigă în carnea mea colţii lor veninoşi.

Făcui o mişcare disperată ca să mă smulg din această apropiere primejdioasă şi atunci mă trezii. Câteva clipe nu-mi dădui seamă unde mă aflu, apoi, însă, un glas îmi şopti în ureche. Cuvintele deveneau tot mai limpezi şi mai de înţeles şi în acelaşi timp îmi adusei aminte că eram, împreună cu Marian, într-o odaie a hanului din Bethania. Şi o nouă spaimă mă făcu să mă înfior, căci recunoscui glasul lui Marian, care-mi şopti apăsat:

— Robert, nu face nici o mişcare! Rămâi liniştit! Ce, nu te-ai trezit încă?

— Ba da, i răspunsei încetişor, foarte mirat, dar avui atâta prezenţă de spirit să-i ascult porunca şi să nu mă mişc. Ce s-a întâmplat?

— Fii tare! răspunse prietenul meu; pe pătura ta…

Luna lumina odaia aproape ca ziua. Încordat la culme, ridicai încet capul… şi căi p-aci să scot un ţipăt de groază când văzui musafirul care se aşezase în voie pe pătură.

Era un uriaş şarpe Urăus, reptila aceea nespus de primejdioasă, a cărei muşcătură însemna o moarte sigură.

El ridică încet capul, mă privi şi şuieră uşor.

Probabil că nu-i convenea că ridicasem şi eu capul. De aceea îl lăsai binişor înapoi în perne; nici n-aş fi putut să-l ţin mult în poziţia aceea şi se vedea că reptila e întărâtată de privirile mele.

Erau clipe grozave. În fiecare moment mă puteam aştepta la o muşcătură şi asta însemna o moarte înfiorătoare.

Spre marea mea uşurare însă mai auzi reptila şuierând de câteva ori, apoi simţii că-şi lasă iar capul jos, însă… pe mâinile mele.

— Mariane – Şopti – şi pe patul tău e un Uraus?

— Da – răspunse prietenul meu – şi se pate că reptilele sunt foarte întărâtate. Nu ştiu ce să facem. Din nenorocire am zăvorit uşa, astfel că tânărul Wronker nu va putea intra când va fi să ne

trezească.

Începui să chibzuiesc cu încordare. Şarpele se aşezase în voie, lipindu-şi capul de degetele mâinii mele, a căror căldură se părea că-i place. Atunci luai o hotărâre cu adevărat disperată.

— Mariane – şoptii iarăşi – aş putea înhăţa lesne şarpele, deoarece îşi ţine capul pe mâinile mele. Mă tem însă că cel de pe tine va deveni neliniştit când o începe aici lupta.

Marian stătu să chibzuiască şi abia după câtva timp îmi răspunse, tot în şoaptă:

— Nu cred ca şarpele meu să mă atace. Probabil că e o pereche şi presupun că atunci va părăsi îndată patul meu, ca să se ducă la tine. Fireşte că nu-l voi lăsa însă să facă asta. Dar crezi într-adevăr că nu te expui nici unei primejdii înhăţând reptila?

— Cred că nu – răspunsei, deşi inima începu să mi bată mai tare numai gândindu-mă. Îmi e numai de tine.

— Atunci încearcă! spuse Marian. Eu am mâinile libere şi dacă s-o ridica şarpele meu, poate izbutesc să-l înşfac şi eu. Dar să ştii, Robert, că reptilele sunt foarte puternice şi trebuie să strângi până să-ţi plesnească degetele aproape. O clipă dacă o slăbeşti, te aşteaptă o moarte grozavă.

— Nu mă tem eu de moarte. Ah, gâtul lui stă de-a dreptul pe mâna mea dreaptă – a întins puţin capul. Atenţie, Marian, acum îl înhaţ!

În clipa următoare strânsei degetele cu toată puterea în jurul gâtului şarpelui. În acelaşi timp întinsei mâinile şi ţinui reptila departe de trupul meu.

Şi lupta începu. Şarpele lung de vreo doi metri avea o putere extraordinară. Îşi răsucea trupul cu furie, dar şi eu strânsei dinţii şi-mi încleştai tot mai tare degetele în carnea lui.

Luptam doar cu moartea cea mai grozavă, că nu trebuia să fiu slab. Reptila turbată izbi furioasă cu trupul în perete şi în tăbliile patului Şi asta trebuia să audă sau Pongo sau hangiul.

— Bine! gâfâi Marian. L-am înhăţat şi eu pe al meu. Drace, puternic mai e!

Zgomotul se înteţi, căci acum începu să scârţâie şi patul lui Marian.

Deodată auzirăm ciocănituri în uşă şi un glas îngrijorat întrebă:

— Ce s-a întâmplat, domnilor?

— Repede încoa! strigă Marian. Spargeţi uşa!

— Oh, Massers în primejdie! se auzi vocea lui Pongo. Pongo vine.

Uşa zbură în ţăndări şi uriaşul nostru camarad dădu buzna înăuntru. În pumnu-i drept scânteia cuţitul său de spintecat

rechini; aruncă o privire scurtă asupra noastră, scoase un sunet nearticulat, apoi se repezi la patul lui Marian, care-i venea mai aproape.

După câteva clipe numai stătea lângă mine.

— Masser ţine bine! şopti el.

Apoi puse mâna-i stângă în jurul mâinilor mele şi le strânse şi mai tare. După aceea văzui cuţitul scânteind şi trupul greu al şarpelui căzu pe pătură. Se zvârcoli acolo, în vreme ce în mâinile mele capul deschidea şi închidea mereu botul.

Dându-şi seama de situaţie, Pongo retezase trupul dedesubtul gâtului, pentru ca în ultimele zvârcoliri să nu mai poată da o muşcături mortală.

Într-un târziu mişcările capului încetară, Pongo îşi desprinse mâna pe degetele mele şi, răsuflând uşurat zvârli capul şarpelui jos.

Acelaşi lucru făcu şi Marian. Cealaltă târâtoare zăcea şi ea pe podea.

— Ce zici de aventura asta, Robert? întrebă prietenul meu. Soarta are grijă de noi... A, uite că vine un călăreţ, trebuie să fie judecătorul Ruther. E bine aşa, căci de dormit tot n-am mai fi putut dormi.

Hangiul, care intrase în odaie în urma lui Pongo, stătea încremenit, privind trupurile şerpilor. Într-un târziu, zise:

— Domnilor, asta e îngrozitor! Cum e cu putinţă aşa ceva?

— Păi... am lăsat ferestrele deschise – răspunse Marian, după ce chibzui puţin – şi astfel n-a fost greu să fie aşezate cele două reptile pe paturile noastre. Foarte probabil cu ajutorul unei prăjini lungi. Altfel nu-mi pot explica.

— Aşadar o crimă? îngână hangiul, îngrozit.

— Cred şi eu – răspunse Marian – ucigaşul misterios nu se mai simţea în siguranţă şi vroia să scape de noi în felul acesta. Doi lei i-am împuşcat, aşa că socotea că merge mai la sigur cu şerpii... Aha, aveam dreptate, e chiar Ruther. Ceva mai devreme decât ne-am înţeles, căci abia acum vine Wronker sus ca să ne trezească.

Marian se duse la fereastră, strigă «bună dimineaţa» judecătorului şi-l rugă să vină sus. Într-acestea Wronker intrase în odaie şi privea îngrozit şerpii. Mă cuprinse deodată o bănuiala slabă împotriva lui, ceea ce mă făcu să întreb:

— Cum îţi place, domnule Wronker?

— Sunt şerpi Urăus – răspunse tânărul – ceea ce înseamnă că aţi fost în cea mai mare primejdie, domnilor.

— Aşa e, căci reptilele se odihneau pe trupurile noastre. Da,

dragă Wronker, Bethania pare să fie un oraş cam primejdios.

Tânărul mă învălui într-o privire cercetătoare. Un zâmbet se ivi pe buzele sale şi fără să-mi mai dea vreo atenţie se-ndreaptă spre Marian şi amândoi începură şuşotească.

Eram liniştit acum. Marian nu se lăsa înşelat şi de vreme ce-l vedeam că se înţelegea în aparenţă cu tânărul, însemna că veghea cu multă luare aminte asupra lui.

Judecătorul dădu buzna în odaie:

— Ce s-a întâmplat, domnule Farrow? E vreo…

Îşi întrerupse vorba şi se holbă la trupurile şerpilor. Apoi scoase o înjurătură şi, cu glas înăbuşit adăugă:

— Şerpi Uraus. Tiii… în mare primejdie aţi fost domnilor! Dar cum v-aţi putut scăpa de reptilele astea grozave? Asta nu e atât de uşor.

— Într-adevăr, n-a fost de loc uşor – răspunse Marian – ne-am scăpat totuşi de ele. Să nu pierdem vremea, însă, căci se face târziu. Venim îndată jos, domnule Ruther, numai să ne spălăm puţin. Domnule hangiu, aş vrea să împăiez cei doi şerpi – poţi dispune d-ta să se facă asta?

— Hm, domnul King se pricepe bine la aşa ceva, răspunse hangiul, şovăind.

— Bine, atunci roagă-l s-o facă mai repede. În cursul zilei îl voi vizita şi voi sta de vorbă cu el.

Judecătorul aruncă o privire întrebătoare lui Marian Nici eu nu-l pricepeam pe prietenul meu; după părerea mea King nu va avea răgazul să împăieze şerpii pentru că în curând avea să fie demascat. Probabil însă că Marian vroia prin asta să creadă că se află în siguranţă.

Acelaşi gând trebuie să-l fi avut şi Ruther, căci îl auzii spunând:

— Asta e o idee foarte bună. Aşa dar, vă aştept jos domnilor!

Părăsi odaia, după ce mai aruncă o privire aspră spre Wronker. Ne spălarăm repede, în vreme ce servitorul ducea afară şerpii. Hangiul plecă şi el.

Ne îmbrăcarăm, ne luarăm armele, apoi coborârăm în grabă.

Pongo ne şi aştepta în faţa hanului. În mână avea suliţa şi la brâu cuţitul.

Până la poliţie Ruther îşi duse de căpăstru calul său minunat. În drum deschise vorba despre atentat şi zise:

— Domnule Farrow, până azi i-am apărat pe cei doi fraţi King şi o fac încă şi acum, dar trebuie să spun, totuşi, că cel mai tânăr se îndeletnicea foarte mult cu şerpi şi mereu găseai la dânsul câteva reptile veninoase. Vreau să zic că lucrul e oarecum ciudat.

— Fireşte, domnule Ruther – răspunse Marian – şi pot să-ţi

spun că mi-am şi făcut o părere limpede asupra făptuitorului. Acum să-l căutăm pe dispărutul poliţist Milton şi când ne-om înapoia nădăjduiesc să-l pot da de gol pe criminal.

— Ah, mi-am uitat muniţiile! O clipă, vă ajung îndată! Colo e poliţia, voi nimeri eu.

Fără să mai aştepte răspuns, se-ntoarse repede şi începu să alerge. Lucrul mi se păru toarte ciudat, căci lui Marian nu i se întâmplase încă niciodată să-şi uite muniţia.

La poliţie era mare zarvă. În faţa uşii aşteptau unsprezece cai minunaţi, ţinuţi de poliţişti. Locotenentul Leeds ieşi în prag. Ne salută călduros. Întrebă îndată de Marian. Îi spusei că va veni îndată şi atunci strigă înăuntru să vie afară şi ceilalţi poliţişti.

Arătă spre trei cai minunaţi şi zise:

— Ăştia sunt pentru dv., domnilor. Poate-l găsim pe Milton, deşi eu nu mai trag nici o nădejde.

Tăcurăm, căci asta era şi părerea noastră. Îmi alesei un cal şi mă împrietenii repede cu el.

După câteva minute veni şi Marian, îl salută pe Leeds şi se scuză de întârziere. Încălecarăm şi pornirăm în galop. Când se lumină de ziuă ne pomenirăm pe un teren stâncos şi Leeds zise:

— Vedeţi, domnilor, până aici se văd bine urmele lui Milton. De aici încolo dispar însă. Nădejdea noastră e în Pongo al dv. căci mi-aţi spus că se pricepe să descopere urmele şi pe piatră.

Pongo sări îndată jos de pe cal şi se aplecă la pământ. Apoi zise:

— Pongo vede bine unde călărit Askari.

— La asta nu m-aş fi aşteptat! exclamă Leeds, uluit. Atunci putem trage nădejde să dăm de ascunzătoarea ucigaşului.

Călărirăm la pas în urma lui Pongo, care înainta repede şi sigur. Ne duse vreo jumătate de ceas terenul pietros, apoi dădurăm de un mărăciniş.

— Staţi! strigă Marian. Aici trebuie să fie ascunzătoarea. Cel mai bun lucru e să descălecăm şi să împresurăm mărăcinişul. Fireşte că oamenii trebuie să se vadă mereu unul pe altul, se adresă el lui Leeds.

— Bine, făcu locotenentul, atunci să ne împărţim. Oamenii mei pot călări în jurul mărăcinişului, împrăştiindu-se, iar noi rămânem pe urme. Ah, acum văd şi eu... pe aici a intrat Milton călare! Dumnezeule ce nesocotinţă din partea lui.

— O nesocotinţă pe care a plătit-o scump, zise Marian. Domnule locotenent, dă instrucţiunile cuvenite oamenilor d-tale!

Leeds făcu asta şi poliţiştii porniră în trap de ambele părţi şi în curând împresuraseră mărăcinişul.

Noi descălecarăm, căci Marian zise că pe jos; pătrundeam mai lesne în primejdiosul tufiş. Nu ne temeam de leul care cu siguranţă că se aţinea pe acolo: Pongo va observa la timp apropierea lui.

Uriaşul negru ţinea suliţa gata pregătită şi duse mâna stângă la mânerul cuţitului. Ne zâmbi şi păşi pe potecuţa care mergea printre tufe.

Marian îl urmă şi eu veneam după prietenul meu. Îndărătul meu era Leeds, iar Ruther mergea în coadă.

Înaintarăm cu multă băgare de seamă. Dovadă că Pongo se afla pe drumul drept, erau urmele de copite care se vedeau lămurit în pământul moale, acum.

După vreo douăzeci de minute de mers, dădurăm de un luminiş plin cu bolovani uriaşi. Pongo se opri brusc şi arătă cu mâna înainte.

— Acolo Askari şi cal, zise el încetişor.

Înaintea unei îngrămădiri de rămăşiţe de stânci zăcea calul şi lângă el trupul nemişcat al poliţistului.

Pornirăm într-acolo şi când ajunserăm văzurăm că animalul avea răni grozave, provocate de ghearele unui leu.

Milton, însă, n-avea nici o rană, dar când îl răsturnarăm pe partea cealaltă, ne dădurăm înapoi, speriaţi. În mijlocul frunţii mortul avea o găurică rotundă, din care se scursese sânge, acum închegat Poliţistul fusese deci împuşcat de ucigaş, în vreme ce leul culcase la pământ calul, Marian se aplecă asupra mortului şi examină cu luare aminte gaura glontelui. Se ridică apoi şi zise:

— Ne-am îndeplinit scopul – găsirea lui Milton. Dar deoarece presupun că leul se aţine prin apropiere, propun să-l facem nevătămător. Când ne vom înapoia în Bethania, nădăjduiesc să-l demasc pe ucigaş.

— Nu va fi uşor că veniţi de hac fiarei – îşi dădu cu părerea Ruther, privind neliniştit în jur – n-ar fi mai bine să-i aducem încoace pe poliţişti?

— Nu – se împotrivi Marian – vom sfârşi noi singuri cu ea. Ce ai, Pongo?

— Simba aproape – răspunse uriaşul, adulmecând. Massers fie cu băgare de seamă!

— Să facem înconjurul dărâmăturilor de stâncă – propusei eu – cu siguranţă că se aţine pe aici înăuntru şi astfel nu ne va putea scăpa.

Fără să aştept răspunsul lui Marian mersei dreapta, în jurul mormanului de bolovani. Dar nu făcusem încă zece paşi, că auzii îndărătul meu un pufăit scurt. În clipa următoare mă întinsei cât

eram de lung în iarba măruntă, o labă grea îmi apăsa spatele şi iarăşi auzii pufăitul.

Puşca îmi zburase cât colo şi zăceam fără apărare dedesubtul fiarei. Mă socotii pierdut şi începui să-mi văd viaţa perindându-se dinaintea ochilor. În flecare clipă aşteptam lovitura de moarte dată de a doua labă.

Atunci se auzi un fluierat ascuţit, care se repetă şi spre uimirea mea, laba grea se ridică de pe umerii mei. Mă uitai în sus şi văzui leul uriaş îndreptându-se spre camarazii mei. Atunci mă sculai repede, mă lăsai în genunchi şi ridicai puşca.

În aceeaşi clipă un fulger spintecă aerul, Pongo îşi zvârlise suliţa asupra leului. Fierul greu se înfipse adânc în trupul fiarei. Scoţând un răget, leul încercă o săritură, dar era prea grav rănit ca s-o mai poată aduce la îndeplinire.

Dusei îndată puşca la ochi, ţintii şi odată cu glonţul, trupul fiarei se rostogoli în lături. Se zvârcoli puţin, apoi rămase nemişcat.

Mă ridicai cu greu, mersei spre camarazi şi strânsei mâna lui Pongo. El salvase totul prin azvârlirea suliţii sale, deoarece Marian, Leeds şi Ruther nu se puteau folosi de armele lor fără să mă primejduiască pe mine.

— Acum înapoi spre Bethania! spuse Marian.

— Domnule locotenent, pune să fie transportat bietul Milton. Pongo, să jupuim leul!

Judecătorul continua să stea nemişcat, clătinând doar capul. Apoi răsuflă adânc şi zise:

— A fost grozav! Te credeam pierdut, domnule Bertram. Dar cum ţi-a dat în gând să fluieri, domnule Farrow?

— Asta era singura salvare – răspunse Marian, calm – ştiam ca leul e dresat şi am încercat la noroc. Şi vezi că mi-a reuşit.

*

* *

După trei ceasuri eram iarăşi strânşi în cârciuma hanului. Atmosfera era încărcată. Marian şuşoti în uşă cu locotenentul Leeds, care făcu întâi o mutră îngrozită, apoi însă dădu din umeri. Continua totuşi să facă o mutră de parcă ar fi căzut trăsnetul la picioarele lui.

Marian veni apoi la masa unde stăteam eu cu Ruther, Clinchton şi Pongo. Judecătorul se ridică bătu în masă şi zise cu glas răguşit:

— Domnilor, scumpul nostru oaspete, dl. Farrow, a făgăduit să ne arate pe ucigaşul misterios. Vă rog, domnule Farrow, ţineţi-vă de cuvânt!

În aceeaşi clipă tânărul Wronker se apropiă de masă şi puse o

fotografie înaintea lui Marian. Prietenul meu o examină cu luare aminte şi apoi şopti ceva lui Wronker şi zise:

— Am în mână ultima dovadă, domnilor. Dar înainte de a rosti numele, să dăm pe gât o înghiţitură ca să ne liniştim.

Wronker veni cu o tavă, oferindu-ne whisky. Ruther dădu repede pe gât paharul şi-l puse înapoi pe masă. Atunci Marian luă acest pahar, îl ţinu în lumină şi dădu de trei ori din cap.

Spre nespusa mea uimire locotenentul Leeds veni atunci pe la spate spre Ruther, se aplecă asupra lui şi-i puse o pereche de cătuşe în jurul mâinilor. Ruther stătea ca încremenit, se uita la oţelul acela, dar în loc să sară în sus şi să protesteze, puse deodată capul pe masă.

— Ruther e ucigaşul! zise Marian calm. Încă de ieri am descoperit – la fel şi Pongo – fire de păr de leu pe hainele sale. Apoi a venit împrejurarea că Wronker l-a văzut venind dinspre nord. Dovada hotărâtoare mi-a dat-o, însă cerceveaua de la fereastra noastră. Ruther a lăsat pe dânsa urme de degete pe care Wronker le-a fotografiat din însărcinarea mea. Şi paharul de whisky de aici l-a uns Wronker cu o soluţie grasă. Puteţi vedea cicatricea caracteristică, atât pe foto cât şi pe pahar. Şerpii i-a furat Ruther de la tânărul King.

Judecătorul se ridică, îl privi pe Marian şi zise:

— Da, eu sunt ucigaşul! În casa mea se află obiectele jefuite.

*

* *

Chiar a doua zi fu spânzurat Ruther. Noi părăsirăm localitatea plecând însă cu trenul spre golful Luderitz. Vroiam să părăsim Africa, dar ne era scris să mai avem o aventură în continentul negru. Despre asta cu alt prilej, dragă George – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **OMUL-LEU.**

În numărul următor:

TAINA LUI ELLIOTT.

In Numărul următor:

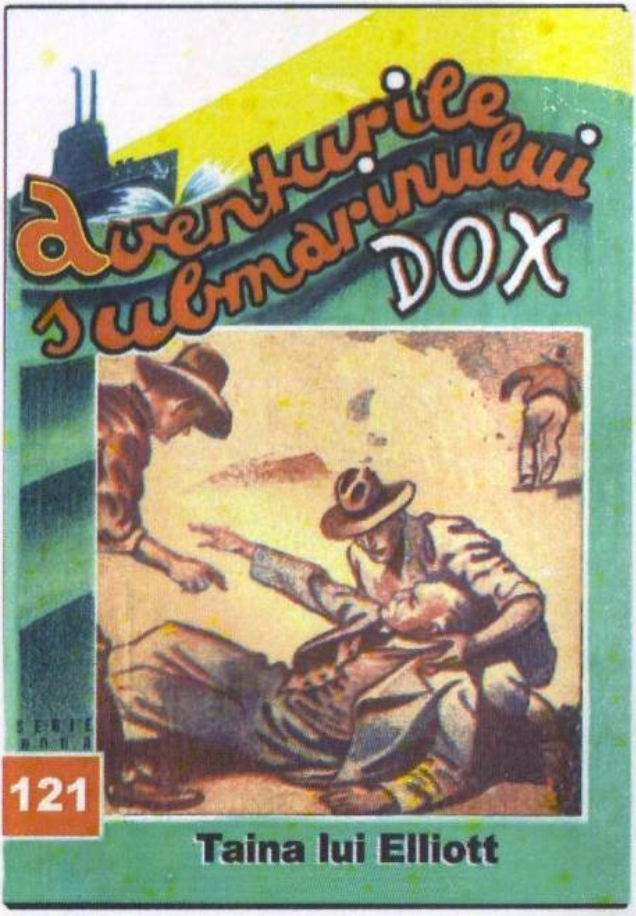

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro